MILIARDÁŘI OD JEZERA

LÁSKA BEZ NÁVODU

LAX 2023 TO HONOLULU HNL

LAUREN ASHER

přeložila Ivana Nuhlíčková

LÁSKA BEZ NÁVODU

LAUREN ASHER

přeložila Ivana Nuhlíčková

Copyright © 2024. LOVE UNWRITTEN by Lauren Asher

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Ivana Nuhlíčková, 2026
Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8607-7

Těm, kteří sami sebe vnímají jako porouchané.
Doufám, že najdete někoho, kdo dokáže
obdivovat vaše jizvy takové, jaké jsou,
jako výraz vašeho boje a důkaz vaší síly.

KONEČNÁ VERZE SEZNAMU NA HAVAJ

NEZBYTNOSTI

- [x] Kytara
- [x] Řidičák
- [x] Palubní lístky
- [ ] Peníze
- [x] Itinerář (vytištěný)
- [x] Peněženka a kabelka
- [x] Láhev na vodu

POHODLÍ

- [x] Něco na zub
- [x] Maska na oči
- [x] Sluneční brýle
- [x] Oblíbená mikina s kapucí
- [ ] Deka
- [x] Zápisník (pro případ potřeby)

ELEKTRONIKA

- [x] Tablet
- [x] Sluchátka
- [x] Notebook
- [ ] Nabíječky
- [x] Nicova herní konzole

TOALETNÍ POTŘEBY

- [x] Opalovací krém
- [x] Lékárnička
- [x] Šampon, kondicionér a mýdlo
- [ ] Pěna na holení a žiletka
- [x] Elektrický kartáček a zubní nit
- [x] Make-up
- [x] Odličovač

OBLEČENÍ

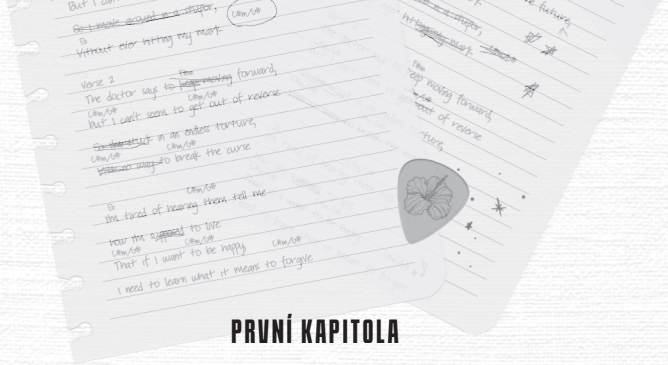
- [x] Pyžamo
- [x] Spodní prádlo
- [x] Plavky
- [ ] Košile
- [x] Letní šaty
- [x] Sportovní podprsenky a legíny
- [x] Trička a kraťasy (pro Nica)
- [x] Turistické boty
- [ ] Boty do vody
- [x] Tenisky
- [x] Sandály
- [x] Lodičky
- [ ] Šaty, které vybrala máma
- [x] Nový háčkovaný outfit

NEZAPOMENOUT VZÍT NICOVI . . .

- [x] Tablet
- [x] Detektor kovu
- [ ] Dalekohled
- [x] Akční figurky
- [ ] Klobouk proti slunci
- [x] Náhradní brýle
- [x] Ještě jedny náhradní brýle
- [ ] Tričko proti spálení (modré)
- [x] Potápěčské brýle, šnorchl a ploutve
- [x] Plavky (Dahlia koupila stejné jemu i Rafovi.)
- [x] Svačina (třikrát)
- [x] Sluchátka
- [x] Knížky
- [ ] Boty do vody

PRVNÍ KAPITOLA

Ellie

„Neuvěřitelné.“ Jako bych se nemučila už dostatečně, dál procházím článek na počítači a nevšímám si, jak se mi každým řádkem svírá žaludek víc a víc.

Očekává se, že miláček Ameriky a světově proslulá folk-popová hvězda Ava Rhodesová vydá letos v létě u MIA Records své druhé album. Vydavatelství ji objevilo v jednom baru v Los Angeles, kde Darius Larkin slyšel budoucí hvězdu zpívat cover písničky „Lži a ukradené ukolébavky“. Později v tom roce vydala Ava Rhodesová kritiky uznávané debutové album Zrcadlo*, které prudce odstartovalo její kariéru a za které získala cenu Grammy.*

Novinář dál vychvaluje Avinu úspěšnou první desku, která ji vystřelila mezi hvězdy a získala ocenění Album roku. Desku, kterou jsem pomáhala psát *já*, ale veřejnost o tom nemá tušení, protože mé jméno nebylo nikde uvedeno.

Kvůli neviditelné dýce, kterou mi Ava před rokem vrazila do zad, se vrací tupá bolest na hrudi.

„Všechno v pořádku?“

Vzhlédnu a zjistím, že mě probodávají tmavohnědé oči. Jejich barva a tmavší podtóny mohou působit vlídně a srdečně, ale muž, kterému patří, má k těmto vlastnostem daleko.

Myslela jsem si, že po osmi měsících, kdy jsem pracovala pro Rafaela Lopeze jako chůva jeho syna, která u nich zároveň bydlí, si na ten zastrašující pohled zvyknu, ale stále má nade mnou stejnou moc, jako když jsem se s ním setkala poprvé.

Objektivně vzato je můj šéf pohledný. Splňuje všechna kritéria – má obličej, který patří na obálku časopisu, hluboký hlas, z něhož vyzařuje klidná autorita, je dost vysoký a svalnatý, abych se vedle něj i já, okolím vnímaná jako *ta vysoká*, cítila drobná a křehká.

Sexy svobodný otec s větší emocionální bagáží než londýnské letiště Heatrow o Vánocích? Splněno.

Skvělý miliardář, který vytvořil spolu se svým bratrancem Dwelling, nejoblíbenější realitní aplikaci na trhu? Je to sice příšerné klišé, nicméně působivé, takže splněno.

Filantrop, který přijal za svůj životní úkol zachraňovat týraná zvířata, o která se potom stará na své farmě? Třikrát splněno, ale zároveň trojitá hrozba.

Vlastně bych teď mohla uvádět půl hodiny Rafaelovy kladné vlastnosti, ale nic, a tím myslím naprosto nic, nevyváží jeho největší minus.

Je to můj šéf.

Sice mi připadal přitažlivý už v době, kdy jsme byli v pubertě, ale to všechno ztratilo význam, když si mě najal jako chůvu pro svého syna. Zpočátku nebylo jednoduché ignorovat, jak se mi rozbuší srdce pokaždé, když se na mě ten kluk, do něhož jsem byla na střední zamilovaná, podívá, ale stačilo několik setkání, aby se moje představa, kterou jsem si o osamělém otci z Lake Wisteria vytvořila, zhroutila.

Změna názoru neměla nic společného s tím, jak po rozvodu změnil šatník, ani s dřevorubeckou estetikou, kterou poslední dva roky vyznával, ale spíš s drsnou osobností, která s tím přichází. Nevadilo by mi nekřesťanské množství flanelových košil ani Rafaelovy zaprášené kovbojské boty, ale těžko se vyrovnávám s neustále zamračeným

pohledem a s tím, jak se stále snaží, abych se i po téměř roce práce pro něho cítila jako cizí člověk.

Posune se na druhé straně kuchyňského ostrůvku a vrhá stín na mramorovou pracovní plochu. „Co se děje?“

Cuknu sebou. „Proč se ptáš?“

Podrbe si husté, krátké vousy, které mu pokrývají tvář a krk. „Záleží na tom?“

Vlastně ano, zvlášť, když se mě na to nikdy předtím neobtěžoval zeptat. Takže místo toho, abych se vystavila riziku, že budu zranitelná, raději držím status quo.

„Jsem v pohodě.“ Zavřu notebook a překvapí mě, jak se dokážu ovládat.

„Když už mi chceš lhát, tak se mi při tom alespoň dívej do očí.“

„Nelžu.“ Stočím pohled stranou.

„Dobrý pokus. A teď ještě jednou, ale neuhýbej pohledem. To by mě mohlo přesvědčit.“

Před očima mi bleskne představa, jak ho chytám pod krkem. Nemám sklony k násilí, ale něco na Rafaelovi ve mně probouzí to nejhorší.

Přimhouří oči. „Zase si představuješ moji vraždu?“

„V barvitých detailech.“

„Jed?“

„Udušení.“

V očích mu výjimečně zajiskří. „Takže změna?“

„Nicův nápad.“

„Můj syn ti teď radí ohledně vraždění?“

„Vážně tě to překvapuje? Jeho nejoblíbenější komiks je o padouchovi.“

Trochu se mu zkroutí ústa. Tohle malé obyčejné gesto mi zvedne náladu a zahořklost vystřídá nadšení.

„Ty ses usmál!“

„Ne.“ Stiskne rty do tenké linky, ale už je pozdě.

„Vím, co jsem viděla.“ Potlačím úsměv a vykročím k magnetické tabuli připevněné na ledničce a přidám pod kopii jeho stránky ze středoškolské ročenky čárku.

Když maturoval, byla jsem teprve v prvním ročníku, ale všichni věděli, kdo Rafael Lopez je. Studentky z Wisteria High jím byly posedlé. Patřila jsem k nim, i když to budu popírat až do posledního dechu. Popravdě to ani jinak nešlo, byl mimořádně fyzicky zdatný a okouzlující, ačkoli měl trochu zvláštní osobnost.

Za tu dobu, co s Nicem počítáme Rafaelovy úsměvy, jsem ale neviděla žádný tak zářivý, jako ten ze školních let. Ta fotografie je důkazem toho, že i nejjasnější hvězdy mohou vyhasnout a stát se jen stínem toho, čím kdysi bývaly.

Je těžké uvěřit, že tehdejší majitel nejkrásnějšího úsměvu se za poslední tři měsíce usmál jen dvanáctkrát, teď potřinácté. Z legrace jsem začala s tím počítáním, abych trochu uvolnila napětí v domě.

Nico se držel od otce dál a Rafael se ze všech sil snažil vyhnout nepříjemným situacím, které by mezi nimi mohly nastat, takže se oběma do života trochu humoru hodilo.

Bůh jim pomáhej, jestli ty pro ně máš být obveselením.

Jsem ten typ kamarádky, ke které lidé chodí, když potřebují panáka nebo se vyplakat, nejsem z těch, ke komu by se chodili zasmát, ale tady se snažím ze všech sil.

„Jednoho dne tu fotku roztrhám na sto kousků,“ prohodí mi Rafael za zády.

„Zkus to, a nahradím ji tvými fotografiemi z dětství.“ Zavřu fixu a vrátím ji na místo.

Přimhouří oči. „O čem to mluvíš?“

„Ukázalo se, že tvoje teta má celou sbírku alb věnovaných jen tobě.“

Dvakrát mrkne. „Ona ti je ukazovala?“

„Jo. Hned po tom, co přinesla nějaká stará domácí videa.“ Střelím po něm pohledem. „Na někoho tak nevrlého a nespolečenského jsi v dětství toužil po pozornosti. Ale kdo by ti to mohl mít za zlé, s tím tvým karaoke?“

Opálené tváře mu zrudnou. „To karaoke patřilo Lily, ne mně.“

„Vážně? Ani bych neřekla, když jsem viděla, jak sis ten mikrofon uzurpoval.“

„Ona a Dahlia mě přinutily.“

Tyhle výmluvy ve mně vyvolávají chuť ještě přitvrdit, ačkoli vím, že to karaoke skutečně patřilo sestrám Muñozovým.

„Nikdo tě ale nežádal, aby ses pustil s takovou vervou do písničky od Spice Girls. Tím jsem si jistá.“

Ruměnec se rychle rozšíří po zbytku jeho tváře. „Netuším, o čem to mluvíš.“

Vytáhnu telefon. „Mám tu někde video, které by ti mohlo osvěžit paměť. Dej mi chvilku.“

„Ty sis to natáčela?“

„Samozřejmě. Kdykoli máme s Nicem špatný den, pohled na tebe v kostýmu Sporty Spice nás vždycky rozesměje.“

„Byl jsem sportovec.“

„Který dokonale znal text písničky ‚Wannabe‘.“

Povzdechne si, jako bych byla ta nejprotivnější věc v jeho životě. „Nemohla bys mi připomenout, proč tě tady snáším?“

„Protože miluješ svého syna víc, než mě nenávidíš.“

Na čele se mu objeví dlouhá rýha. „Nejde o to, že bych tě nesnášel.“

„Ale rád mě taky nemáš.“

Přejede si dlaní po krátkém strništi. „Stále si nejsem jistý.“

„Můžu tenhle zdlouhavý rozhodovací proces nějak uspíšit?“

„Odejít?“

Zasměju se pro sebe a jeho pohled mi sklouzne na rty.

„Copak?“ Otřu si koutek úst.

Zavrtí hlavou. „Nic."

Vytáhnu mobil a ještě jednou si zkontroluju zuby. Co kdyby.

„Ellie!"

Když zaslechnu Nica volat moje jméno z druhé strany domu, telefon mi vyklouzne z ruky. Dopadne na podlahu, já tiše zakleju a skloním se, abych ho sebrala. Blonďaté vlasy mi spadnou přes obličej a brání mi, abych viděla cokoli jiného než svůj rozsvícený telefon.

Cítím na sobě něčí pohled, takže se ohlédnu přes rameno a vidím, že mi Rafael zírá na zadek.

Ach bože. Proč si mě takhle prohlíží?

Přenesu váhu na druhou nohu a jeho pohled sklouzne po celé délce mých legín, čímž jen potvrdí mé podezření. Být to kdokoli jiný, brala bych to po letech, kdy jsem na sobě hledala chyby a stěžovala si na malá prsa, zadek i nevýrazné křivky, jako kompliment. Ale Rafael není jen tak někdo. Alespoň pro *mě* ne.

Nečekala jsem, že ho přistihnu, jak si mě zkoumavě prohlíží, ale lhala bych, kdybych tvrdila, že mě to ani trošku nepotěšilo.

Když vstanu, sevře se mi žaludek. Ten náhlý pohyb ho vrátí do reality.

Než stačím cokoli říct, jeho pohled se jediným mrknutím oka změní z vášnivého na znuděný. Kdybych nebyla tak zaskočená jeho zájmem, udělalo by na mě dojem, jak dokáže během milisekundy změnit výraz.

Během těch měsíců, co pro Rafaela pracuju, neprojevil ani náznakem sebemenší zájem o mě nebo o kteroukoli ženu ve městě. Povídá se, že s nikým od té doby, co se před dvěma lety rozvedl s bývalou manželkou Hillary, nebyl.

Po osmi měsících práce tady můžu potvrdit, že ačkoli je Rafael jedním z nejzajímavějších nezadaných mužů ve městě, nemá zájem o žádný vztah, ani platonický.

Nico na mě znovu zavolá a jeho netrpělivý tón pro mě představuje záchranu.

„Běžím!“ Spěchám ke dveřím z kuchyně.

„Eleanor?“ Rafův hluboký hlas mě přiměje se na místě otočit.

Po zádech mi přeběhne mráz, zatímco se otáčím na toho mrzutého obra naproti mně. „Proč mi tak pořád říkáš?“

Překvapí mě, jak snadno pokrčí rameny, když uvážím, jak moc musí vážit jeho trapézové svaly.

Spolknu nutkání prohodit něco, co by mě mohlo stát místo.

„Všichni mi říkají Ellie.“

„Já vím,“ prohodí po dlouhé odmlce.

„Přesto mě stále z nějakého otravného důvodu oslovuješ celým jménem.“

Obvykle jsem klidná, ale Rafael má něco, co mě dokáže rozčílit.

„Máš s tím problém?“ Jeho suchý tón mi drásá nervy.

Bojuju s touhou mu říct, co si myslím, a snažím se ignorovat jeho očividnou snahu dostat se mi pod kůži.

„Ellie!“ ozve se Nico hlasitěji.

„Hned jsem tam!“ Udělám pár kroků směrem k chodbě, ale vzápětí se zastavím. „Potřeboval jsi něco?“ zeptám se Rafaela nepříjemně sladkým hlasem.

„Už ne.“ Dojde k ledničce a otevře ji, lahve v přihrádkách ve dveřích zacinkají. Neberu si jeho odmítnutí osobně, protože během posledních několika minut jsme si toho řekli víc než za celý týden. Rafael byl vždycky náladový, ale poslední měsíc už z něho dostanu nanejvýš pár slov. Většina rozhovorů skončí dřív, než začne, a já přemýšlím, proč se vlastně obtěžuju pokusy navázat s ním kontakt.

Pro lidi jako Rafael není snadné vycházet s někým jako já. Já jsem přecitlivělá, on city sotva vnímá. Protiklady se nepřitahují, ačkoli nám učitelé ve čtvrté třídě ukazovali na magnetech opak. Vyběhnu z kuchyně dřív, než mě Nico začne hledat. Růžové chundelaté

ponožky, výrazně barevný dárek od Nica k Vánocům, který tvrdil, že nosím až moc černé, tlumí zvuk mých kroků, když kráčím do zadní části domu.

Ačkoli má Rafael dost peněz na to, aby byli jednou miliardáři i jeho prapravnuci, pořídil si pozemek na okraji městečka Lake Wisteria, daleko od břehů žádaného jezera s úžasným výhledem. Nejdřív jsem si myslela, že si toto místo vybral kvůli zvířatům, která tu žijí, ale už jsem pochopila, jak je to doopravdy.

Rafael se skrývá před světem.

Kolem sice nejsou žádní sousedé, ale dům je i přesto velice okouzlující. Září jasnými barvami, které vybral Nico, je tu kino s nejpohodlnějšími houpacími křesly a výběrem nejnovějších trháků a apartmá pro chůvu je třikrát tak velké než můj starý byt v Los Angeles. Je tam všechno, co potřebuju, a ještě daleko víc. Má samostatný vchod, obývací část, nádhernou koupelnu připomínající lázně a postel s nebesy, kde se cítím jako princezna.

Zastihnu Nica vedle výtahu, který nechal Rafael v domě nainstalovat, aby se jeho syn mohl ve třípatrové budově snáz orientovat. S podrážděným výrazem na milé tvářičce podupává teniskou o dřevěnou podlahu. Díky genům po otci je vyšší než ostatní děti v jeho věku, což mu dává pocit, že je starší.

„Co ti tak dlouho trvalo?“ Chytne mě za ruku a táhne do kabiny výtahu.

„Něco mě rozptýlilo.“

„Co?“

„Tvůj táta se usmál.“

„Vážně?“ ujistí se a upře na mě dychtivý pohled.

Právě ten pohled je hlavní důvod, proč jsem se do toho zapisování úsměvů pustila. Ať už si to Rafael uvědomuje, nebo ne, jeho syn si otcových úsměvů velmi cení. Jsou symbolem naděje a štěstí – dvou věcí, které v jejich domě chybí, i když se mi zatím nepodařilo zjistit proč.

Natáhnu se přes jeho tmavé vlasy a stisknu tlačítko pro suterén. „Byl to sice nenápadný úsměv, ale zachytila jsem ho."

„No teda. Dva dny za sebou," prohodí Nico nevěřícně.

„Zdá se, že bych tu sázku mohla nakonec vyhrát," pokouším ho. Pokud se Rafael usměje třicet dnů po sobě, Nico slíbil, že mi na měsíc půjčí svoji oblíbenou akční figurku.

Pro dítě je taková sázka důležitější, než kdybych já vyhrála v loterii a mohla už v devětadvaceti žít z renty.

„Ale ne," řekne a předstírá, že ho to štve.

„To nevadí, když prohraješ. Můžeme se dohodnout i na společném opatrovnictví."

S úsměvem do mě strčí a já mu na oplátku prohrábnu tmavé vlasy. Úsměv mu ale zmizí z tváře a přimhouří na mě oči. „Co se děje?" zeptám se.

„Nic." Jeho odtažitý tón mě zaskočí. Od jeho otce jsem na něj zvyklá, ale Nica jsem tak mluvit ještě neslyšela.

Chlapec si zamračeně sundá brýle a začne si čistit skla okrajem modrého trička. Rád si vybírá oblečení sám. Dnes zvolil brýle s výraznými černými obroučkami, které se hodí k tričku s motivy jeho oblíbeného komiksu a červeným basketbalovým teniskám.

Dveře výtahu se otevřou, ale on je natolik soustředěný na čištění brýlí, že se ani nepohne. Zablokuju dveře, aby se nezavřely, a čekám. Vypadá čím dál víc nervóznější, jak se s těmi brýlemi potýká, ale snažím se mu nepomáhat, i když bych moc chtěla.

Stejně jako všichni osmiletí kluci chce být Nico samostatný, zvlášť vzhledem k onemocnění retinis pigmentosa, které mu bylo asi před rokem a půl diagnostikováno. Podle mého nočního hledání na internetu je samostatnost důležitá zvlášť proto, že se mu zrak progresivně horší a může být frustrovaný z toho, že se musí spoléhat na pomoc ostatních.

Znovu si nasadí brýle a rty pevně stiskne k sobě.

„Všechno v pořádku?“ zeptám se.

„Jo.“ Mžourá mi do tváře, pak si protře oči.

„Určitě?“

„Ano.“ Jeho úsečný tón mě zaskočí. Cestou z výtahu se o mě otře a v tu chvíli mi strašně připomíná jeho otce.

Rychle zavrtím hlavou. „Dobře, pane. Začněte se trochu ovládat, než vás přiměju cvičit na zobcovou flétnu.“

Moje poznámka ho zřejmě vytrhne z rozpoložení, ve kterém byl, a povzdechne si. „Promiň.“

„To je v pořádku, každý máme občas mizernou náladu.“ Vykročím za ním do suterénu.

Brzy poté, co jsem povýšila z Nicovy učitelky hudby na chůvu, která bydlí v domě, nechal Rafael upravit nedokončený suterén na hudební studio. Důvodem byly především bubny, které Nicovi pořídila jeho kmotra. Velký otevřený prostor má zvukovou izolaci, studio je vybavené profesionální nahrávací technologií a je tam tolik hudebních nástrojů, že bychom mohli nahrát celé album, kdybychom chtěli.

Při té představě se mi sevře žaludek, ale rychle se vzpamatuju.

Pohrávám si s prstýnkem na malíčku, který zakrývá tetování. „Na co si chceš dnes zahrát?“

Nico bloudí pohledem mezi strunnými a žesťovými nástroji zavěšenými na stěně, pohlédne na bubny, ale nakonec se zadívá na černý klavír. „Na klavír.“

„Vážně?“ Kdyby Rafael netrval na tom, aby Nico cvičil na klavír a na housle minimálně dvakrát týdně, pochybuju, že by se věnoval čemukoli jinému než bubnům. Obvykle mu musím paličky z rukou páčit.

„Rád bych dnes něco zkusil.“ Nico vykročí ke klavíru, jeho přepadlý výraz mi rve srdce.

Posadím se vedle něj, ovládnu se a nezeptám se, co se děje. „Tak ukaž, co v tobě je, ty malá rocková hvězdo.“

DRUHÁ KAPITOLA

Ellie

Když večer uložím Nica do postele, sama bych si tam nejradši zalezla taky. Vysílilo mě dnešní zvlášť dlouhé cvičení. Nico by se měl připravovat na červencové vystoupení na Jahodových slavnostech, ale jeho neklid a mrzutá nálada naznačují, že potřebuje trochu více času, aby své pocity zpracoval. Takže jsem jen přihlížela, jak dává průchod svým emocím na klávesách klavíru.

Kdyby měl Nicův smutek nějaký zvuk, ladil by se sentimentální náladou, zněl by rozbolavěle, upřímně a velice toužebně, ale jako bolestná touha.

Dokonce i hudba, kterou si pustil, když se sprchoval, působila melancholicky. Tvářila jsem se, že jsem si toho nevšimla, když jsem vedle v jeho pokoji skládala prádlo.

„Budeš si se mnou číst?“ ohrne Nico spodní ret.

Zadívám se na knížku se superhrdinou na jeho nočním stolku. „Moc ráda bych ti četla, ale už je opravdu pozdě a zítra musíš do školy.“

„Prosím,“ sepne dlaně. „Dneska jen jeden příběh. Slibuju.“

Vždycky jsem měla problém Nicovi říkat ne. Je to jeden z mých největších nedostatků, zvlášť pokud se jedná o roztomilé děti, které využívají dobré vychování a štěněčí pohled jako superschopnost.

Kdyby tam byl Rafael, zvedl by oči v sloup a vysvětlil by mi to, ale ten je zavřený někde ve své pracovně.

Během několika posledních měsíců jsem přebrala zodpovědnost za Nicovo uspávání a vím, že Rafael se přestal snažit, protože mezi ním a jeho synem panuje podivné napětí. Pokoušela jsem se ho ze všech sil povzbudit, aby s tím znovu začal, ale tvrdí, že Nico chce, abych mu četla jen já.

S Nicem jsme si nebyli vždycky tak blízcí, protože má problémy ostatním důvěřovat, ale krok po kroku se naše společná záliba v hudbě rozšířila i do ostatních stránek života, od zkušeností s rozvedenými rodiči až po zájem o Formuli 1. Vytvořili jsme si silné pouto, kterého si velice cením.

„Ellie?" Nico mi poklepe na rameno.

Zhluboka si povzdechnu. „Dobře. Tak šup."

Opatrně odklidí figurky z levé strany postele na noční stolek. Na rozdíl od ostatních hraček, které se opuštěné povalují po domě, dokud si s nimi zase nechce hrát, se o figurky, které mu Rafael vyrobil na 3D tiskárně, pečlivě stará. Můj šéf je sám navrhl a vytiskl, ale tuhle skutečnost se snažím vytěsnit z paměti, protože mě dojímá vědomí, že kvůli svému synovi na každé z nich pracoval několik měsíců.

Nico s úsměvem poplácá na prázdné místo vedle sebe.

Sáhnu na poličku pro dvě nové knížky a podržím každou v jedné ruce, aby si mohl vybrat. Jedna je nejnovější komiks o jeho oblíbeném superhrdinovi, druhá obsahuje krátké příběhy psané Braillovým písmem. Vím, kterou si Nico vybere, ale i přesto mu tu možnost volby dám.

„Tak na kterou se dnes cítíš?"

Mžourá na přebaly a já mám pocit, jako by to trvalo věčnost. Vzhledem k tomu, že poslední měsíc mluví jen o tom, jak je tím komiksem nadšený, se mu určitě vybírá těžko.

„Dávám ti na rozhodnutí tři vteřiny. Jedna… dva…"

Významně zvednu obočí, když nechá nejnovější vydání komiksu být a sáhne po knize psané Braillovým písmem.

Sáhnu mu na čelo, jako bych mu kontrolovala teplotu. „Není ti nic?“

„Ne.“ Odstrčí mě, vytrhne mi z ruky knihu a otevře ji tak prudce, až zapraská hřbet.

Než stihne přečíst první větu, vytrhnu mu knížku z klína a sednu si na okraj postele. „No tak.“

Snaží se získat knížku zpátky, ale natáhnu se s ní mimo jeho dosah.

„Tak co se děje?“

„Nic.“ Zírá přímo před sebe.

„Nerada naléhám…“

„Tak to nedělej.“

„Jenomže o tebe mám strach.“

Zůstane zticha. To napětí, které mezi námi narůstá, mě téměř dusí. Pokud se takhle cítí Rafael pokaždé, když ho Nico odstrčí, chápu jeho rozladěnost, protože je to opravdu hrozné.

Ještě nejsem ochotná se vzdát, tak to zkusím znovu. „Můžeš se mnou mluvit o čemkoli. Bez ohledu na to, jak špatné to je.“

Sklouzne pohledem k zaťatým pěstičkám, v nichž svírá deku. „To nejde. O tomhle ne.“

Zasunu mu prsty pod bradu a přiměju ho zvednout pohled. „Proč ne?“

„Protože mám strach.“ Jeho napjatý hlas je přes hukot klimatizace sotva slyšet.

„Čeho se bojíš?“ Trpělivě čekám, když se zhluboka nadechne, ale k mému zklamání mlčí dál.

„Má to něco společného s tvojí maminkou?“ zeptám se co nejvlídnějším hlasem.

Zavrtí hlavou tak prudce, až mu z vlasů odlétnou kapky vody.

„S tátou?“

Roztřese se mu brada a oči se zalijí slzami.

Ach bože. Co Rafael zase udělal? Skousnu si spodní ret, abych to hned nevyhrkla a nepoložila mu dalších deset otázek najednou.

Sotva slyšitelným hlasem se ujistí: „Slibuješ, že to neřekneš?"

Nejistotou se mi sevře žaludek. Neměla bych nic takového slibovat, ale pokud by to znamenalo, že mi Nico svěří, co ho trápí, není proč váhat.

Zaplaším své obavy a přikývnu. „Samozřejmě."

Trvá mu dalších dlouhých třicet vteřin, než znovu promluví.

Celou tu dobu mi buší srdce.

Po tváři mu stéká jedna velká osamělá slza.

„Zhoršuje se mi zrak. Poslední dobou vidím špatně v šeru a to tunelové vidění se ještě zúžilo."

Mám pocit, jako bych dostala ránu do břicha. „Ach, Nico."

Po stejné cestičce mu stéká k chvějící se bradě další slza. „Jsem z toho nervózní."

„To je samozřejmé." Zhluboka se nadechnu. „Proč jsi o tom neřekl tátovi?"

„Protože nechci, aby byl zase smutný." Když vstřebávám bolest v jeho tváři, jako by byla moje vlastní, sevře se mi hruď.

Nemám slov, a tak ho přivinu k sobě a přeju si, abych dokázala udělat něco víc než jen sedět a čekat, až ho čas připraví i o zbytky zraku.

Přijde den, kdy toho Nico neuvidí mnoho, pokud vůbec něco. Vzhledem k jeho věku to není fér. Dítě jako on si zaslouží užívat si život a poznávat svět bez diagnózy, která mu visí nad hlavou a neustále mu připomíná, jak se liší od svých vrstevníků.

Odhrnu mu vlasy z očí. „Tvůj táta by chtěl určitě vědět, že tě něco trápí."

„Ne, nechtěl."

„Samozřejmě, že chtěl. Proč si myslíš, že ne?"

Nicovi trvá dlouho, než odpoví. Chvíli mám pocit, že usnul.

„Když jsme byli u doktora, plakal," řekne rozechvělým hlasem.

Ztuhnu. „Kdy?"

„V lednu." Chvěje se mu brada. „Slyšel jsem ho… na záchodě."

„Jsi si jistý?"

Přikývne.

Puká mi srdce nad těmi dvěma Lopezovými muži, když vím, že každý z nich trpí mlčky, ačkoli by se o sebe mohli navzájem opřít. Ať se je k sobě snažím postrkovat sebevíc, oba stále vzdorují.

„Neví o tom, že to vím." Jeho popotahování mi jen zvětšuje puklinu v hrudi.

Stisknu ho. „Je v pořádku, když lidi pláčou. Je to normální a může to být i zdravé."

„Jo, ale ne když jsi tím důvodem ty." Sklopí pohled.

„Ale on neplakal kvůli tobě. Plakal pro tebe." Nejsem si jistá, koho je mi líto víc. Jestli Rafaela, jak se hroutí nad synovým problémem se zrakem, nebo Nica, který vidí svého tátu na dně, i když se ho toho snažil uchránit.

Je těžké si vybrat, zvlášť když si představím svého chladného, citově odtažitého šéfa plakat.

Nebylo by to poprvé. Vybavuje se mi vzpomínka, kterou skrývám hluboko v paměti, když se Rafael jako puberťák před mnoha lety na Štědrý večer sesypal na parkovišti a neměl tušení, že sedím v autě vedle toho jeho.

Tehdy jsem nevěděla, proč Rafael pláče, ale poskládala jsem si to dohromady poté, kdy mi Josefina jednou prozradila, že třiadvacátého prosince je výročí smrti jeho maminky.

Ta vzpomínka se vytratí, jakmile Nico znovu promluví. „To ale situaci nijak neulehčuje."

Obejmu ho těsněji. „Je mi to líto."

Přitulí se ke mně. „Není to tvoje vina."

„Ne, ale stejně je mi to líto. Tentokrát jsi to celou dobu držel v sobě…“

Měla jsem víc naléhat. Vyptávat se. Prostě podniknout něco víc než jen počítat úsměvy v naději, že to Nica a jeho tátu svede znovu dohromady, a myslet si, že takhle se to zvládne.

Zhluboka se nadechnu a vyslovím myšlenku, kterou Nico uslyší nerad. „Budeš mu o tom muset říct.“

Obejme mě pevněji. „Řeknu.“

„Kdy?“

Cukne sebou. „Po té naší cestě?“

Kousek se od něj vzdálím, abych lépe viděla. „Ne, s tímhle nemůžeš čekat tři týdny.“

„Proč ne?“

„Protože je to tvůj táta. Zaslouží si vědět, co se s tebou děje, aby ti mohl pomoct.“

„Když mu to řeknu teď, nic to nezmění.“ Ramena mu poklesnou, jako by sám nesl tíhu celého světa. „A moje oči už nikdy lepší nebudou.“

Ačkoli bych to moc ráda popřela, Nico má pravdu. Nemůžeme udělat nic, co by změnilo jeho diagnózu, to ale neznamená, že se s ní musí potýkat sám. Může se spolehnout, že ho budeme vždycky podporovat. „Pokud se bojíš, mohla bych mu to říct místo tebe.“

Když mi zaryje prsty do paže těsně nad hejnem malých vytetovaných motýlků, tváří se mu mihne čiré zoufalství. „Ne! Prosím, prosím, Ellie. Ještě mu nic neříkej, alespoň ne do té naší cesty.“

„Proč chceš čekat?“

„Dneska se usmál. A včera se zasmál!“

Průrva v hrudi se ještě prohloubí, když si vzpomenu na ten zvuk, který mě zaskočil. Rafaelův smích nebyl hlasitý ani silný, byl jemný, ale dokázal Nicovi vykouzlit úsměv na tváři po zbytek dne.

„Už se skoro nesměje." Při pohledu na Nicovy vlhké oči se i ty moje zalijí slzami. „Nechci to před naší cestou zkazit."

Hluboký nádech mi sice nezklidní tep, ale dopřeje mi chvíli na zamyšlení. „Potřebuju, abys ke mně byl upřímný a řekl mi, nakolik se to od té kontroly v lednu zhoršilo."

Požádá mě, abych mu půjčila telefon, a ukáže mi příklad toho, jak momentálně vidí. Začalo to ztmavnutím okrajů kolem zorného pole, jako by se díval na svět skrz dalekohled, právě to byl příznak, před kterým doktor Rafaela vzhledem k Nicově pokročilému stadiu varoval. Tunelové vidění není tak hrozné, jak jsem se původně bála, ale vzhledem k tomu, jak je mladý, to ve mně budí obavy.

Nechci sice kvůli udržení takového tajemství riskovat svoji práci, ale nemám moc na vybranou, pokud nechci ztratit Nicovu důvěru. Kdyby byla ohrožena jeho bezpečnost, zradila bych ji okamžitě, abych ho ochránila, ale rozhodla jsem se mu věřit.

Zhluboka si povzdechnu. „Dám ti čas, ale jen do oslavy narozenin."

Jeho tvář nabere nezvykle nazelenalou barvu. „To je za týden!"

„Buď tak, nebo mu to řekneme dnes večer."

Ničí mě trvat na svém, zvlášť když Nico našpulí pusu a řekne: „Nechci, aby byl smutný před prázdninami."

„To chápu, ale ty moc dobře víš, že je to tak správně."

Odpoví jen hlubokým rezignovaným povzdechem.

Zvednu mu bradu, abych se mu mohla podívat do očí. „Možná bude chvíli nešťastný, ale ten výlet mu pomůže se cítit lépe."

„Myslíš?"

„Vím to." Dobře, možná to nevím úplně jistě, ale ještě jsem neslyšela jediného člověka, který by si to na Havaji neužil.

Rafael tenhle výjimečný výlet pro syna pečlivě naplánoval, zrušil původní cestu do Evropy jen proto, že je Nico letos Havají posedlý.

Zhlédl o ní snad stovku videí, takže je mi jasné, že si to užije. Nebo v to alespoň doufám.

„Dobře. Fajn. Řeknu mu to po příštím víkendu."

Tenhle miniaturní Lopez se stane mojí zkázou, protože tam, kde je Rafael drsný na okrajích a drží si srdce zamčené za ledovou stěnou, ho Nico hrdě nosí na dlani, aby ho každý viděl.

Udělám cokoli, abych to srdce i jeho samotného ochránila, i kdyby to mělo znamenat slíbit udržet tajemství, které není moje.

TŘETÍ KAPITOLA

Rafael

Netěší mě mít ve svém soukromém prostoru chůvu, která se mi plete do každodenního života, ale kvůli Nicovi jsem ochotný udělat téměř cokoli. Mohl bych snadno vychovávat svého syna s pomocí rodiny, ale Nico potřebuje mít v životě i ženský vzor.

I když to nerad přiznávám, potřebuje Ellie.

Připomínám si to, když se opírám o zeď naproti dveřím do synova pokoje a dívám se na hodinky Richard Mille. Narůstá ve mně zlost. Sklíčko lemují ohavné diamanty a malá ručička se sune směrem k desítce.

Nejsem pedant na večerku, ale poslední dobou je Nico podrážděnější než obvykle a za vinu to dávám jeho blonďaté chůvě, která večerku nedodržuje.

Její jemný smích se nese přes dveře dál chodbou a vzápětí se ozve bezstarostné hihňání mého syna. Ten zvuk mě hřeje u srdce a je vlastně jediným důvodem, proč jsem zaměstnal někoho bez zkušeností s prací chůvy a se zálibou mě vytáčet.

Když Hillary před dvěma lety odešla poté, co jsem požádal o rozvod, začal se Nico měnit. Výkyvy nálad a podrážděnost byly sice pochopitelné, ale nesnesitelné, protože jsem se za ně cítil zodpovědný.

Jsem přece ten, kdo o rozvod požádal, a i když mi Nico nikdy nedal za vinu, že jeho matka odešla, nedokážu přestat myslet na to, že si to myslí.

Když před osmnácti měsíci zjistil, že má retinis pigmentosa, vztah mezi námi začal být ještě napjatější. Postupně bylo stále obtížnější jeho problémy ignorovat, protože se mu zrak zhoršoval a Nico se začal vzdalovat od všeho, co měl rád – od svých kamarádů, mojí rodiny, hudby i mě.

Hudba byla pro Nica vždycky způsobem sebevyjádření, takže jsem v zoufalém pokusu mu pomoct platil lekce hudby na škole The Broken Chord. To bylo už téměř před rokem. Nejdřív mě s tím Nico trápil. Byl zamlklý a nechtěl si žádný nástroj vybrat, ale s pomocí Ellie se pomalu znovu otevřel.

Pět měsíců se zdálo, že s Nicem konečně vycházíme dobře, ale potom přišel na začátku roku další propad.

Nedokázal jsem ho překonat, ať jsem se snažil sebevíc. Vyptávat se nikam nevedlo, podvolit se jeho přáním byla jediná věc, která to napětí mezi námi alespoň dočasně uvolnila.

Samozřejmě mi změna letní cesty z Evropy na Havaj, po které Nico toužil, přinesla od syna náznak úsměvu a tiše pronesené *děkuju*, ale dobrá nálada nevydržela dlouho. Alespoň ne v souvislosti se mnou.

Ellie mě vytrhne z myšlenek, když vyjde ze synova pokoje, tiše za sebou zavře dveře a sveze se po nich na zem.

Zhluboka si povzdechne a zavře oříškově hnědé oči.

Dlouhé vlasy jí sahají do pasu, jejich barva je teď spíš stříbrná než zlatavá, protože dovnitř proniká měsíční světlo.

Málokdy mívám možnost Ellie pozorovat, aniž by o tom věděla. Ona naopak obvykle sleduje každý můj pohled, úsměv a poznámku, poslední dobou si s tím jejím počítáním úsměvů připadám jako pokusný králík. Nedám o sobě hned vědět a důkladně si ji prohlížím.

Ellie nenosí pestrobarevné doplňky, nabírané šaty nebo značkové kousky jako Dahlia Muñozová, s níž můj bratranec chodí už devět měsíců. Není ani ten typ, co by držel krok s nejnovějšími trendy v líčení a účesech jako Lily, druhá ze sester Muñozových. Vlastně se Ellie její osobnost daří skrývat, zakrývá ji oblečením černé, bílé a šedé barvy. Překvapuje mě, že si světlé vlasy nebarví, aby vypadala jako Edgy Barbie, které se podobá tím, že dává přednost tmavým odstínům.

Nebýt drobných tetování, která má roztroušená po těle, připadala by mi zajímavá asi jako čisté plátno.

Lháři.

Dobře. Je zajímavá jako plátno pomalované jednou jedinou barvou.

Černou.

Tmavý, inkoustově černý odstín ladí se zasmušilou hudbou, kterou hrává pozdě v noci, když si myslí, že už všichni spí. Netuší, že občas nenápadně poslouchám, a já zjišťuju, jak těžké je odolávat síle, která mě k ní táhne. Její hudba ke mně promlouvá způsobem, na jaký slova nestačí, a nedokážu se bránit tomu, jak mě přitahuje.

Pokud se jedná jen o hudbu, jak vysvětlíš, že tě to k ní táhne právě teď?

Ta myšlenka mě vytrhne z úvah, a když vykročím zpoza rohu, zavrže mi pod nohama prkno.

Ellie otevře oči. „Dobrý bože! Jak dlouho už tady stojíš?“

Ačkoli se mi rozbuší srdce, daří se mi udržet neproniknutelný výraz. „Dost dlouho na to, abych si všiml, že Nico byl vzhůru dlouho po večerce.“

Napřímí se. Je sice vyšší než většina žen ve městě, ale stejně mi bez podpatků sahá jen pro bradu. „Procvičovali jsme Braillovo písmo.“

„Je překvapivé, jak se u toho nasmějete.“

Přimhouří oči. „Jsem si jistá, že humor je pro tebe neznámá věc, ale lidé se smějí, když čtou něco zábavného.“

„Nepovídej," odseknu suše.

Ať se chystá říct cokoli, přeruší to zívnutí. „To je náznak, abych šla spát." Pokusí se projít kolem mě.

Bezmyšlenkovitě ji chytím za loket dřív, než se stačí prosmýknout kolem. Teplo její kůže prostupuje skrze moji dlaň a vyšle mi nával horka do celé paže.

Chci ji pustit a toho pocitu se zbavit, ale stále ji držím, když se ptám: „Jak to jde?"

„Co?" Zírá, jak jí naskakuje husí kůže.

Pustím ji a ustoupím o krok dozadu. „Jak vám jde zvládání Braillova písma?"

„Aha." Zavrtí hlavou. „Dobře, jen po tobě bohužel zdědil netrpělivost."

Pohlédnu na ni. „Trápí se s tím?"

„Trochu. Ale pracujeme na tom. Víš, kdybys měl chvíli čas, neškodilo by, kdyby sis to s ním procvičil trochu i ty."

Všudypřítomný strach mi sevře žaludek a za chvíli se topím v negativních myšlenkách. Snažil jsem se s Nicem učit, ale můj syn se přede mnou během posledních měsíců pomalu uzavřel. Po vánočních svátcích se něco změnilo a já netuším co.

Mohl by ses zeptat Ellie, co si o tom myslí. Hned tu myšlenku zapudím. Nechápala by, o co mi jde, protože má s Nicem úplně jiný vztah, který se mi sice moc líbí, ale zároveň mě štve.

Žárlím na uvolněné, bezstarostné propojení, které Ellie s mým synem má. Vím, že není fér jí to dávat za vinu, ale nedokážu si pomoct.

Ellie má to, o co usiluju a po čem toužím. Nico s ní tráví volný čas moc rád, zatímco mě odstrkuje, a já se cítím zbytečný, což je pocit, kterému se už desítky let snažím vyhnout.

„Nechceš se k nám přidat, když si čteme před spaním?" zeptá se tím jemným hlasem, u kterého hrozí, že prorazí moji obrannou zeď.

„Ne." Tentokrát zním jako ještě větší pitomec než obvykle.

„Proč ne?“ Cítím se pod jejím pohledem nejistý. Nejde ani tak o to, jak se dívá, problém je spíš v tom, co by mohla vidět, pokud by se dívala dost pronikavě.

Zbabělce, který svou vinu radši skrývá za lež.

„Takové věci mi moc nejdou,“ prohodím.

Ellie uvolní svaly kolem očí a přestane mě provrtávat pohledem. „Já taky nejsem žádný odborník. Kdykoli se trápím s nějakým slovem nebo větou, řeknu nějakou blbost a Nica to pokaždé rozesměje.“

„To se máš.“ Mně se sotva podaří, aby se se mnou syn bavil pár minut, ale Ellie ho dokáže rozesmát, aniž by se o to vůbec snažila.

Vzápětí se jí na tváři znovu objeví ten ledový výraz. „Co tím chceš říct?“

„Nic. Přidal bych se k vám, ale už jsem se na zítřejší večer domluvil s Julianem.“

Nakrčí nos, jak to dělá pokaždé, když ji naštvu. „Kdy?“

Asi před deseti vteřinami. „Dneska.“

„Tak ti děkuji, že jsi mi to řekl na poslední chvíli.“

„Máš snad na práci něco lepšího?“ Tahle otázka se mi nepovedla.

„Je záhadou, proč nemáš opravdové přátele.“

„Někteří z nás nechtějí ztrácet čas nesmyslnými vztahy.“

Místo aby Ellie moje poznámka rozčílila, upře na mě pohled, který jsem už mnohokrát viděl i od jiných.

Soucitný.

„Lidí jako ty je mi líto,“ řekne a já dokážu jen zaraženě mlčet. „Kvůli jedné osobě se usilovně snažíš držet si všechny co nejdál od těla.“

Spíš kvůli třem lidem – dva z nich mě přivedli na tenhle svět.

To ale raději neřeknu.

Neřeknu nic.

Je snazší držet své city na uzdě, když jim vlastně sám nerozumím. Dá se tomu říkat zbabělost nebo odmítání, ale já dávám přednost

výrazu *přežití.* Protože myslet znamená cítit, a já si nejsem zcela jistý, jestli bych se dokázal ovládnout, kdybych s tím začal.

Tenhle toxický přístup neznamená, že nemám žádné city. Cítím toho mnoho, ale všechno najednou, takže to spíš potlačím, než bych se to naučil zvládat. Vždycky jsem byl takový, dávno předtím, než se moje matka sbalila a otce i mě opustila.

Ellie zavrtí hlavou. „Jak myslíš. Teď mě prosím omluv, měla bych se jít prospat." Protáhne se kolem mě, a i když zmizí, vznáší se po ní ve vzduchu příjemná vůně.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Rafael

Mám za sebou rušný pracovní den. Dwelling, realitní aplikace, kterou vlastním a provozuji, měla nějaký zádrhel a investor působil potíže, takže jsem Nica zatím ještě neviděl. V době, kdy večer skončím a vyjdu ze své domácí kanceláře, je už v posteli a Ellie nikde nevidím.

Chvíli postávám přede dveřmi do jeho pokoje a pronásledují mě slova, která včera pronesla Ellie.

Kdybys měl trochu času, neškodilo by, kdybys to s ním procvičoval i ty.

Než si to rozmyslím, zaklepu na dveře Nicova pokoje.

„Ellie?“

Se staženým hrdlem sáhnu po klice. „Ne. *Soy yo.*“

Nicovi pohasne úsměv. „*Hola, papi.*“

Při pohled na jeho zklamání pocítím bolest na hrudi, ale nevšímám si toho a váhavě vstoupím. „*Vine a decirte buenas noches.*“

Soy yo: To jsem já.

Hola, papi: Ahoj, tati.

Vine a decirte buenas noches: Přišel jsem ti popřát dobrou noc.

Vytáhne si deku až po bradu. „*Buenas noches.*“

Sednu si na okraj jeho postele, v tu chvíli se cítím víc jako cizí člověk než jako jeho otec. „Nechceš si něco přečíst, než se vydám za strýčkem Julianem?“

„Ne,“ vyhrkne Nico spěšně.

Ostré bodnutí jeho odmítnutí mě neodradí a zkusím to znovu. „Ellie mi říkala, že by bylo dobře, kdybych si procvičil Braillovo písmo.“

Tváří se mu mihne výraz čiré paniky. „Proč?“

„Protože mi to moc nejde?“

„Aha,“ vydechne si.

Přičítám jeho nezvyklou reakci tomu, že se mu nechce trávit čas v mé společnosti.

Sáhnu po knize na nočním stolku. „Co na to říkáš?“

Zavrtí hlavou. „Nechci to s tebou procvičovat.“

Měl jsem pocit, jako by mi tu tiše pronesenou odpověď zakřičel do obličeje.

„Nicolasi…“ Posbírám odvahu a nadechnu se tak zhluboka, až mě zabolí na hrudi. „Provedl jsem něco?“

Syn se s nešťastným výrazem dívá na knížku, kterou svírám v ruce. „Ne.“

„Tak proč si se mnou už nechceš číst?“

Pevně stiskne rty.

„S Ellie ti to nevadí.“

Pohled na jeho třesoucí se bradu mi působí bolest.

Všechno to jenom zhoršuješ.

S napjatými svaly položím knížku zpátky na stolek a dám synovi pusu do vlasů. „Neboj se. Budu se učit sám a potom tě překvapím, jak mi to jde.“

Zaboří se hlouběji pod deku. „Mám tě rád.“

Buenas noches: Dobrou noc.

Tupá bolest trochu povolí. „*Te quiero, mijo. Con todo mi corazón*."

„Promiň," zamumlá, když jdu ke dveřím.

„Nemáš se za co omlouvat. Chci jen, abys věděl, že kdyby sis chtěl společně číst, jsem tady." Každé odmítnutí je vždycky bolestivé, ale nic nebolí víc než odmítnutí od vlastního syna.

Tvůj vlastní syn nestojí o tvoji společnost, ozve se v plné síle moje nejistota.

Syn. Manžel. Otec. Seznam mých selhání se rozrůstá a za vinu to můžu dávat jen sám sobě. Byl jsem to já, který měl tolik práce s rozšiřováním firmy, že nevěnoval pozornost manželce, takže si našla někoho, kdo zaujal mé místo. Nečekal jsem, že moje žádost o rozvod poskytne bývalé manželce zelenou, aby utekla s novým přítelem do Oregonu a vzdala se zodpovědnosti a povinností.

Povinností k osmiletému milovníku superhrdinů a hudebnímu nadšenci.

Z úvah o mé neschopnosti mě vytrhne Nico. „Můžeš zavolat Ellie, než půjdeš?"

Pevně sevřu kliku. „Samozřejmě."

„Překvapilo mě, když jsi včera psal, že se se mnou chceš potkat." Bratranec Julian se posadí v koženém boxu naproti mně, po dlouhém dni na staveništi vypadá trochu ztrhaně. Černou košili má posetou pilinami, tváře zarudlé od práce na červnovém slunci.

Nejsme sice bratři, ale dokázali bychom vzbudit přesvědčení, že ano, protože máme stejné hnědé oči, tmavé vlasy a výraznou bradu. To jsme zdědili po svých otcích.

Zatímco Julian krotí vlnité vlasy krátkým střihem, moje jsou delší a zoufale by potřebovaly upravit. Připomíná mi to pokaždé, když se vidíme.

Te quiero, mijo. Con todo mi corazón: Mám tě rád, synku. Z celého srdce.

„Máš hřeben?“ zeptá se.

„Ano.“

„Potřebuješ se naučit, jak ho používat?“

Prohrábnu si husté vlasy. „Tvoje matka mě zítra ostříhá.“

„To je dobře, protože by sis za chvíli musel dělat culík.“ Naznačí pokrčení rameny.

„Tak dlouhé vlasy bych si narůst nenechal.“

Upře na mě pohled.

„Znovu,“ dodám. Když jsem podal žádost o rozvod a dozvěděl se o Nicově problémech se zrakem, nedařilo se mi o sebe příliš pečovat. V hlavě jsem měl spoustu problémů souvisejících s rozpadem manželství a vystresovaným dítětem, že mi péče o vzhled připadala naprosto nepodstatná.

„Když tě bude máma stříhat, mohla by se u tebe stavit Dahlia a prohlédnout ti šatník. Určitě by ti ráda pomohla vybrat i nějaké oblečení na Havaj, když ji necháš.“ Julianovi se rozzáří oči. Tenhle přihlouplý výraz se mu na tváří objeví vždycky, když mluví o své snoubence a rodinné přítelkyni Dahlii Muñozové.

I když jsem se ho snažil jednu dobu přesvědčit, aby se od ní držel co nejdál, moje obavy se nepotvrdily a bratranec nikdy nebyl šťastnější než během posledních devíti měsíců, kdy s Dahlií chodil.

Na rozdíl ode mě Julian nikdy neskočil do postele se špatnou ženskou jen proto, aby zaplnil prázdné místo. Naopak se choval zodpovědně a byl trpělivý, zatímco já byl lehkovážný a nutně potřeboval terapii. No, pořád by se mi hodila, ale tuhle cestu jsem na chvíli pozastavil, protože nejsem připravený čelit minulosti. Bylo dost těžké zjistit hlavní důvod, proč jsem se upnul na někoho jako Hillary, takže potřebuju trochu času, abych svoje problémy vstřebal, než terapii obnovím. Možná dokonce i pár let.

Nevšímám si knedlíku v krku a zeptám se: „Co je na mém oblečení špatného?“

Jistě, kdysi jsem se věnoval svému vzhledu víc, ale jen proto, že mi záleželo na tom, co si o mně mysleli ostatní. Chtěl jsem, aby mě měli rádi. Abych je zajímal.

Teď chci, aby mi všichni dali pokoj.

Julian ještě jednou sjede pohledem oblečení, co mám na sobě. „Chceš slyšet upřímný názor?"

Vlastně nechci, ale to ho stejně neodradí. Nechápu, proč se rodina zajímá o mé oblečení a vzhled, jejich obavy jsou neopodstatněné. To, že se neoblékám tak, abych na někoho dělal dojem, neznamená, že klesám ke dnu. Alespoň ne znovu.

Ukáže na moji flanelovou košili. „Tvůj vzhled by před tou cestou potřeboval důkladnou úpravu."

„Říká kdo?"

„Všichni, kteří tě mají rádi."

Zvednu oči v sloup. „Jste příliš nároční, protože nemáte nic lepšího na práci."

„Ne. Děláme si starosti, protože tě máme rádi a vidíme, co děláš."

Zpozorním. „Co dělám?"

„Zakrýváš nejistotu hnusným oblečením, zanedbaným vzhledem a chováním drsným jako smirkový papír."

„Než se hluboce ponoříš do mých psychických problémů, dovol mi si alespoň dopřát pivo."

„Do háje s pivem. Abychom tohle všechno zvládli, potřebujeme nějaký tvrdý alkohol."

„*Pendejo*," zamumlám.

„*Cabeza dura.*" Julian se zasměje a zvedne ruku, aby upoutal barmana. Než stihnu vytáhnout peněženku, bratranec nám otevře

Pendejo: Blbče.

Cabeza dura: Paličáku.

černou kartou účet a objedná pivo, které se vaří v nedalekém městečku.

Julian zkříží paže na hrudi a kolem se rozlétnou piliny. „Tak, co je skutečným důvodem, že jsi mi volal?“

„Potřebuju nějaký důvod, abych se pobavil s bratrancem?“

Podezíravě zvedne obočí. „Ne, ale poslední dobou hledáš neustále výmluvy, proč se nevidět.“

Díra v mé hrudi se zvětšuje. „Promiň. Teď to bylo takové… náročné.“

Poslední dobou mi připadá snazší se od rodiny držet dál, protože nemusím odpovídat na otázky, jak na tom s Nicem jsme. Vím, že to všichni myslí dobře. Poté, co jsem strávil prvních deset let života touhou po rodině, jako jsou oni, bych měl být za jejich lásku a pozornost vděčný, ale občas to může být i náročné.

Zvlášť, když mám pocit, že to nezvládám nejen s Nicem, ale ani s nimi.

„Tak co se děje?“ zeptá se Julian.

Zhluboka se nadechnu a postavím se svým obavám čelem. „Máme s Nicem problémy.“

Vytřeští oči. „Vážně?“

„Jo,“ povzdechnu si.

„Proto se vyhýbáš nedělím u Muñozových?“

„Jo.“ Naše rodiny trávily společné chvíle od doby, kdy jsme byli malí, ale poslední dobou jsem se těmhle rodinným rituálům snažil ze všech sil vyhýbat a místo toho vymyslet nějaký program pro Nica a jeho kamarády.

„O co jde?“

„Nico se chová divně a odtažitě a já nemůžu přijít na to proč.“

Julian si promne bradu. „Kdy to všechno začalo?“

„Kolem začátku nového roku.“

„Takže někdy v té době, kdy jeho matka zrušila tu návštěvu?“

Přikývnu. „Tohle a ještě pár dalších věcí.“ Třeba jako když Nico trval na tom, že Ellie s námi pojede na dovolenou, zatímco já se snažil hledat všechny argumenty proti.

„Zeptal ses ho, co se děje?“

„Samozřejmě.“

„A?“

„Vždycky se uzavře a nechce o tom mluvit.“

„To zní jako jeho otec.“

Probodnu ho pohledem.

Chvíli se dívá někam do dálky a upíjí pivo. „Napadlo tě zeptat se na to Ellie?“

„Ne.“ To slovo pronesu drsněji, než jsem měl v úmyslu.

„Chceš říct, že ne, že tě to nenapadlo, nebo ne, že budeš radši tvrdohlavý blbec a budeš se za každou cenu vyhýbat jakékoli pomoci?“

Zatnu zuby.

Julian nakloní hlavu. „Takže to druhé. Myslel jsem si to.“

Štve mě, jak snadno mě dokáže Julian prokouknout. Znám ho skoro celý svůj život, takže jsem si na to už zvykl, ale stejně mě to vytáčí.

„Pochybuju, že by mi dokázala pomoct.“ Navíc při rozhovoru s ní bych se cítil jako ještě větší ztroskotanec.

Nakloní se a opře se o lokty. „Neříkej mi, že jsi příliš hrdý na to, aby ses jí zeptal.“

„Tohle nemá s hrdostí nic společného.“

„Jsi si tím jistý?“

„Naprosto.“ Abych mohl mít obavy o svoji hrdost, musel bych nejdřív nějakou mít, ale už jsem o ni spolu se sebeúctou dávno přišel.

Uchechtne se pro sebe. „Na někoho, kdo je po čertech chytrý, se občas dokážeš chovat jako naprostý pitomec.“

Zvednu pivo a naznačím přípitek. „Vždycky se ale můžu spolehnout na to, že mě z toho dostaneš.“

„Vždycky jsme se k sobě chovali otevřeně, takže ti teď nezačnu lhát, abych tě ušetřil špatných pocitů."

„Pravda, ale to neznamená, že mi musíš jít po krku."

Julian se pokusí o úsměv. „Dávám ti zabrat, protože mi na tobě záleží."

„Já vím." Udělal bych pro něj totéž, i kdyby se na mě měl pár týdnů zlobit.

„V hloubi duše víš, že by sis měl s Ellie promluvit, i když se ti do toho nechce."

S rezignovaným povzdechem zakloním hlavu. „Jo, já vím."

PÁTÁ KAPITOLA

Rafael

Když se vracím domů, napůl doufám, že Ellie už bude spát. Dělá to ze mě zbabělce? Samozřejmě, ale alespoň by mi to poskytlo čas se na takový rozhovor připravit.

Vždycky se mi nepříjemné emoce dařilo potlačovat. Nejdřív to bylo čistě z pudu sebezáchovy, protože jsem nechtěl poskytnout tetě a strýci důvod, aby se mě zbavili. Naučil jsem se skrývat své pocity ohledně biologických rodičů za toxické komunikační dovednosti a ochotu udělat cokoli pro kohokoli.

Zdůraznil bych to slovo *toxické*.

Docílil jsem toho, že mě potřebovali všichni a nikdo se beze mě nedokázal obejít. Kapitán fotbalového týmu. Předseda třídy a král plesu. Milovaný synovec, oddaný otec a věrný manžel.

Cítil jsem se díky tomu neporazitelný a naplněný… alespoň do té doby, než se můj život plný lží začal rozpadat. V těch několika měsících jsem toho o sobě zjistil víc než za předešlých třicet jedna let, co jsem byl na světě.

Když vejdu do domu, přivítá mě tiché drnkání na kytaru. Vykročím za tím zvukem, potom se zastavím u dveří do obýváku. Ellie si mě ještě nevšimla, ale to se stává pravidelně, když se ponoří do svého světa.

Mám pocit, jako bych jí zasahoval do soukromí, ale nechci tu chvíli narušit a dát o sobě vědět dřív, než dohraje známou skladbu, kterou okamžitě poznávám.

Moje výmluva, proč se skrývám ve stínu, zní chabě i mně samotnému, zvlášť když se jedna píseň přelévá do druhé. A potom si uvědomím, že tady postávám už půl hodiny.

Ellie o tom nemá ani tušení, ale rád poslouchám, když hraje. Její hudba se dokáže prodrat mojí obrannou slupkou a přimět mě něco cítit. Nechci ji odradit od hraní v domě, pokud by věděla, že možná poslouchám. Už jen ta představa mě zneklidňuje, stejně jako další důvod, proč se zdržuju v blízkosti Ellie, když o mně neví.

Je na ní něco, co mě k ní pokaždé přitahuje, a nemá to vůbec nic společného s její hudbou. Ještě jsem se nerozhodl, jestli má můj zájem co dočinění s její krásou, nebo s tajemstvími, která skrývá za plachými úsměvy a písněmi, z nichž se mi svírá srdce.

Částečně proto, že to vědět nechci.

Vím jen to, že jako někdo s opálenou pletí, zářivým úsměvem a zlatavými vlasy, které vypadají jako zhmotnění slunce, odvádí dobrou práci. Skvěle dokáže všechno skrýt za srdcervoucí hudbu a teskné melodie, které mi zůstávají v paměti ještě dlouho poté, co večer přestane hrát.

Hudba, kterou hraje, je mrazivá a melancholická, zní úplně jinak než Nicovy optimistické rytmy, a já nakonec vždycky přemýšlím, kdo ji k těm smutným melodiím inspiruje.

Několikrát dupnu, abych o sobě dal vědět, a hudba ustane téměř ve chvíli, kdy vejdu do obýváku.

„Jsem doma," oznámím, protože ke mně sedí zády.

Otočí se a pohlédne na mě. „Myslela jsem, že se vrátíš pozdě."

„Rozmyslel jsem si to." Posadím se na pohovku naproti ní. „Tak to bych se měla jít prospat – Nico potřebuje, abych se zítra ráno před školou stavila na trhu a koupila pro jeho kamarádku cupcaky

k narozeninám.“ Zvedne se ze svého místa a sáhne po nedokončeném papíru s notami.

„Počkej, máš chvilku?“

„Samozřejmě.“

„Potřebuji od tebe radu.“

Ukáže si prstem na hruď. „Ode mě?“

„Ano,“ odpovím skrz zatnuté zuby.

Chvíli na mě zírá a potom přikývne. „Hm… Tak dobře.“ Sedne si na pohovku a kytaru položí na konferenční stolek. „Chceš něco k pití?“

„Jo,“ vyhrknu bez přemýšlení.

Zamíří k barovému stolku a nalije mi sklenici mého oblíbeného bourbonu, aniž bych jí musel říct jaký. Když mi sklenici podává, dotkneme se konečky prstů a já ucítím na kůži jiskření.

Ucukne.

„Děkuju,“ prohodím a napiju se.

„Lepší?“ Znovu se posadí.

„Ne.“

„Na stupnici od jedné do deseti, jak bolestné to bylo přiznat?“

„Minimálně osm.“

Znovu se jí v očích objeví rošťácké jiskřičky. „Pořád lepší než deset.“

„Dopřej mi čas. Jsem si jistý, že se tam dostaneme.“ Cuká mi v koutcích, ale ovládnu se, než to Ellie vyváží tím svým zvláštním úsměvem.

„Takže, jakou radu ode mě potřebuješ?“

Zhluboka si povzdechnu. „Určitě sis všimla, že mám poslední dobou problémy navázat s Nicem vztah.“

Její pobavený výraz zmizí spolu s jiskrou v oku.

„Aha.“

Myslel jsem, že mi toho řekne daleko víc než jen *aha*.

Věděl jsi, že žádat ji o pomoc není dobrý nápad.

Julian se mýlil. Ellie netuší, jak mi pomoct, protože ona to má s Nicem úplně jinak.

„To je mi líto." Na chvíli se zadívá stranou a potom se ke mně vrátí pohledem.

„Mluvil o tom s tebou?"

„Moc ne."

„Ale o něčem se zmínil?"

Několik vteřin přemýšlí nad odpovědí a já jsem ještě nervóznější.

Možná je to horší, než sis myslel.

Třikrát si kolem ukazováčku obtočí tkaničku od kapuce, než znovu promluví. „Ptal ses ho, co se děje?"

„Ano, ale nikam jsme se nedostali."

„Možná bys to měl zkusit znovu."

„Jaký to má smysl? Vždycky si najde způsob, jak mě odmítnout."

V tu chvíli jí to dojde. „Ach, Rafo. To mě mrzí."

Slyším v jejím hlase lítost a svírá se mi žaludek, navíc se stydím. „Zapomeň, že jsem něco řekl."

Celá zbledne. „Kéž bych ti mohla říct víc. Vážně bych chtěla."

„Řekl… ti něco?"

Z tváře se jí vytratila barva. „Vlastně ani ne."

„Ale to není jenom ne."

„Ne, ale není to ani ano. My o tobě moc nemluvíme."

Nějak se její pokus, abych se cítil líp, zvrtne a moji rostoucí frustraci jen posílí. „Tak takhle nějak mi dokážeš pomoct."

„Hej, chápu, že se zlobíš, ale –"

„Zlobíš? Myslíš, že se zlobím?" Ohledy jdou stranou a s nimi i pud sebezáchovy. „Můj syn se mnou už téměř nechce trávit čas. Kdykoli se o něco pokusím, ať už je to společný film nebo videohra, stáhne se do sebe a odstrčí mě. A víš, o koho stojí víc než o mě?"

Neodváží se mi pohlédnout do očí. „O mě?"

„Ano," syknu. „Tak jak myslíš, že se cítím?" Neobtěžuju se maskovat nechuť. Nejsem si jistý, kdo mě frustruje víc – ona, nebo já sám –, ale vztek a pocit bezmoci mě úplně pohltí, takže je přesměruji přímo na ni.

„Vzbuzuje to ve mně k tobě nenávist." Pronést ta slova nahlas mi připadá strašné. Teta mě učila, že nenávist není správná, a to se týkalo i mých rodičů, ale nedokážu najít žádný jiný způsob, jak popsat to spalující bodání v hrudi, kdykoli se na Ellie podívám. Žárlivost, vztek a stud se projeví podivným pálením žáhy, které nespraví ani lahvička léku na zklidnění žaludku.

„Tohle ke mně skutečně cítíš?" Její monotónní tón se mi zadírá do nervů.

„Ano," pronesu trochu méně sebevědomě.

Dlouho váhá s odpovědí a já už začínám pochybovat, že na ni kdy dojde.

„Nemyslím si, že je to pravda, protože kdyby ano, vyhodil bys mě."

Nedám najevo, jaký dojem na mě udělá její upřímnost, maskuju to zatnutými zuby a přimhouřenýma očima.

Následuje další dlouhá odmlka, než znovu promluví. „I přes tvůj pomýlený vztek vůči mně mi záleží na tom ti se vztahem k Nicovi pomoct."

„Proč?"

„Protože vím, že v hloubi duše jsi hodný člověk, ačkoli se ze všech sil snažíš vypadat jako pravý opak."

Mám pocit, jako by mě Ellie položila na operační stůl, otevřela a odhalila všechny rozbité části, které skrývám. Pravdou je, že jsem hodný člověk byl, jenže se ukázalo, že je to spíš slabost a přítěž než důkaz cti. Existuje dobrý důvod, proč hodní kluci končí vždycky poslední, obvykle proto, že je všichni předběhnou, když je pošlapou.

Zaplaví mě stud, sklopím pohled a snažím se vymačkat ze sebe veškeré zbytky sebedůvěry.

Ellie s povzdechem vstane a já se chystám na to, že odejde, zasloužím si to. Zaskočí mě, když obejde konferenční stolek a posadí se vedle mě. Dotkneme se stehny a mně se po noze rozlije horko.

Ještě nikdy jsem tak blízko ní nebyl. Dával jsem si pozor, aby nikdy situace, která by podobnou blízkost umožnila, nenastala, stačí se nadechnout a je mi jasné proč.

Ellie voní jako čerstvě natrhané jahody a trochu jako Nicova oblíbená pěna do koupele. Zatočí se mi z toho hlava a sevře srdce, takže se znovu zhluboka nadechnu.

Vždycky jsem o ni… měl zájem. Kdykoli jsem dovedl Nica na hodinu hudby do školy The Broken Chord, pohled Ellie se rozzářil a já se taky usmál, na chvíli mě úplně ohromila. Jsem si jistý, že mé mlčení a zasmušilost chápala jako součást mé osobnosti, a i když se úplně nemýlila, na vině byla částečně i ona.

Jak běžel čas a můj vztah se synem byl stále napjatější, to, co mě k ní přitahovalo, se rychle proměnilo v něco daleko méně žádoucího.

V žárlivost.

Chce se mi ji odehnat, ale potom mě zaskočí, když mi položí dlaň na záda a přejíždí po nich krouživými pohyby. Ten pohyb je spíš uklidňující než nepříjemný, což mi okamžitě začne dělat starost.

Být si na blízku je jedna věc, ale dotýkat se? Naprosto nepřípustné a neprofesionální, ale nedokážu se přimět se zvednout a odejít.

Místo toho tam sedím jako nehybná socha a Ellie se mě snaží uklidnit. Člověka, který si nezaslouží ani trošku jejího pochopení, slitování nebo soucitu. V lepším případě jsem mírně zdvořilý, v nejhorším nejistý nevrlý prevít, který na ni žárlí.

Všechny ty předešlé problémy ale zmizí, když mě uklidňuje. Zpočátku jsem ztuhlý a napjatý, ale s každým pohybem její dlaně po mých širokých zádech se tělo uvolňuje.

Za vteřinu se pohneš, slibuju si, když se jí opírám do dlaně.

„Mám se špatnými otci osobní zkušenosti a ty mezi ně nepatříš, a je jedno, jak moc si namlouváš opak." Její slova proklouznou kolem mých zábran a kousek mého pokaženého já jako by se opravil.

Nejdřív mlčím. Pak ale proti své vůli vyhrknu: „Občas si připadám bezmocný."

„Nedokážu si ani představit, jaké to je, být na tvém místě." Stiskne mi rameno. Z její strany je to naprosto platonické gesto, ale mně poskočí srdce v hrudi. Tlumené osvětlení podtrhuje temnější odstíny zelené a hnědé v jejích očích a já od ní nedokážu odtrhnout pohled. Nikdy jsem oči jako má ona neviděl. Možná to tak bylo lepší, protože stačí jediný letmý pohled a vnímám brnění na kůži.

Rád bych z toho vinil alkohol, ale ta výmluva mi připadá laciná. Ten problém je ve mně, nikoli v pár pivech a několika doušcích bourbonu.

Dřív, než mám možnost začít rozebírat svoji reakci, upoutá nás oba hlasité zadunění na druhé straně domu. Ellie zalapá po dechu a mně se sevře žaludek, když ticho prořízne pronikavý hlas.

„*Papi!*"

„Nicolasi!" Strčím do konferenčního stolku a v panice zakopnu o vlastní nohu. „Už běžím!"

Se srdcem v krku a s Ellie v patách se rozeběhnu. Nicův pokoj mi připadá příliš daleko, když spěchám za jeho výkřiky.

Rozrazím dveře a je mi úplně jedno, že klika se při prudkém otevření zaryje do omítky. Při pohledu na syna stočeného na podlaze do klubíčka hrozí, že mě roztřesené nohy zradí. Kolem rozražené brady se rozlévá krev a vpíjí se do pyžama s dinosaury, zatímco se mu po tvářích kutálejí slzy.

Vzhledem k zakrvácenému prknu na podlaze a podivně shrnutému koberci usoudím, že Nico zřejmě zakopl, narazil bradou do dřevěného sloupku a pak dopadl na podlahu.

„Ach bože." Hlas Ellie mě vytrhne z mrákot.

Klesnu před Nicem na kolena. Nestačím ho varovat, aby zůstal v klidu, takže se mi s výkřikem vrhne do náruče. Při tom zvuku mě rozbolí srdce, vnitřně mě rve, když se od něj musím odtáhnout, abych ho prohlédl. „Bolí tě to ještě někde jinde?“

„Ne.“ Jeho hlas zní v pláči ochraptěle.

Ellie si klekne na podlahu vedle něj a nasadí mu brýle. Rozechvělýma rukama kontroluju, jestli nemá jiná zranění, on zatím pláče bolestí. Při pohledu na jeho slzy mám pocit, jako by každá z nich představovala kulku do mé hrudi.

Chvíli zůstanu jako opařený, při pohledu na krev, která se mu valí z rány, se mi zvedá žaludek.

Je to kost.

Ellie mi zaryje nehty do paže a tím mě vytrhne z beznadějných myšlenek. „Musíme ho odvézt do nemocnice.“

Nico se s křikem brání.

Spolknu knedlík v krku. „Já… on…“

„Nejdřív potřebujeme najít něco, co zastaví to krvácení. Po něčem se podívám, zůstaneš s ním?“

Nico se mi schoulí do klína, obejme mě kolem krku a tím odpoví na její otázku. Ellie prohledává koupelnu, já tisknu syna pevně k hrudi, abych ho mohl nést, stále myslím na tu ránu na jeho bradě.

Nico ke mně vzhlédne očima zalitýma slzami. „Promiň. Moc se omlouvám.“

„Není za co se omlouvat.“ Ale pohled do jeho tváře a jeho neustálé opakování té omluvy mě přimějí pochybovat, jestli to tak doopravdy je.

ŠESTÁ KAPITOLA

Ellie

Pocit viny mi brání pohlédnout Rafaelovi do tváře. Od chvíle, co jsme vešli do nemocnice, mi je zle od žaludku, ale to nemá nic společného s pohledem na Nicovu zakrvácenou bradu ani na lékařku, která mu ránu sešívá.

Nico už naštěstí vypadá lépe než ve chvíli, kdy jsme ho našli, jak ve svém pokoji na podlaze krvácí, ale jeho oči postrádají tu zvláštní jiskru, i když se lékařka ze všech sil snaží rozptýlit ho veselými historkami o svých dětech.

„Hotovo." Sklidí použité pomůcky do odpadkového koše a potom nám oznámí, že bude za chvilku zpátky.

Nico se zabaví Rafaelovým telefonem, zatímco my mlčky sedíme a čekáme, až se lékařka vrátí.

Kopřivka na hrudi mě usvědčuje, že se víc a víc bojím. Od svědění neuleví ani drbání, takže jen frustrovaně zasténám.

„Jsi v pořádku?" zeptá se Rafael a pohlédne na moji černou mikinu s kapucí.

Nico na mě upře vykulené oči a já si zastrčím ruce do kapes. „Jsem v pohodě."

„Pokud potřebuješ jít na vzduch…"

„Říkám, že jsem v pohodě."

Rafael našpulí rty a dál se na nic nevyptává.

O pár minut později se lékařka do místnosti vrátí a vyptává se na Nicovo zranění a bolest. S každou chlapcovou odpovědí se mi svírá žaludek čím dál víc, až už se začínám kroutit. Rafael mě sleduje koutkem oka, což ale jen bolest břicha umocňuje.

Doktorka požádá Nica, aby sledoval drobné světýlko, potom se zeptá: „Co tvoje vidění?"

Nico sebou cukne. Rafael se na mě pokradmu podívá, ale já zírám před sebe a snažím se svědící kůži ignorovat.

„Kdy jsi byl naposledy na prohlídce?"

„V lednu," odpoví Rafael místo něj.

„Všiml sis od té doby nějakých změn?" Lékařka pročítá záznamy.

Rafael zůstává v klidu a mně se napínají všechny svaly v těle.

Nico si nevšímá světýlka a sklopí pohled do klína. „Jo."

„Nic jsi neříkal," poznamená Rafael.

„Promiň." Nico, ten milý nevinný Nico, na mě upře pohled, abych mu pomohla, ale zároveň mě tím zradí.

Snažím se nedat nic najevo, ale ruce se mi v kapsách mikiny chvějí, když se na mě Rafael dívá jako na nejhoršího nepřítele. „Věděla jsi o tom?"

Nedokážu promluvit.

„Věděla jsi o tom?" zeptá se znovu a důrazněji.

Sklopím pohled a přeju si, abych dokázala z jeho obličeje vymazat tu nedůvěru a znechucení. „Ano."

Asi o hodinu později konečně zaparkujeme u domu. Rafael vypne motor a jemně si odepne bezpečnostní pás. Já udělám totéž, vystoupím z auta a zhluboka se z plných plic nadechnu vzduchu, který není nasáklý Rafaelovým vztekem a jeho omamnou vůní, na kterou by si člověk snadno zvykl.

Rafael zvedne Nica ze zadního sedadla a vezme ho do náruče, dává přitom pozor, aby ho neprobudil. Já za nimi strnulými kroky kráčím do domu.

Než projdu halou, Rafael promluví. „Zůstaň tady," zamumlá tiše.

Zaskočená zůstanu stát u vchodových dveří, v kapse si kroutím dlaně a čekám na to, co nevyhnutelně přijde.

Rafael v klidu uloží Nica a mně po celou dobu buší srdce tak, že hrozí, že mi vyskočí z hrudníku. Mám pocit, že by bylo dobré něco sníst, abych se trochu zklidnila, ale odejít do svého pokoje poté, co po mně Rafael chtěl, abych zůstala tady, by celou situaci jenom zhoršilo.

Je to vůbec ještě možné?

Když zaslechnu v dálce dveře, v duchu zakleju. Naskočí mi husí kůže, když slyším, jak se Rafaelovy kroky odrážejí od klenutého stropu. Vynoří se z tmavé chodby a gestem naznačí, abych šla za ním do obýváku.

Kráčet za ním mi připadá jako plahočit se plovoucím pískem.

„Sedni si."

Poslechnu a klesnu na pohovku naproti jeho oblíbenému koženému křeslu. Vykročí ke stolku s pitím, který je v rohu místnosti, naleje si a potom se posadí šikmo proti mně. Oba mlčíme, když zvedne sklenku ke rtům a napije se.

Dívá se mi upřeně do očí, ohryzek mu poskakuje, jak polyká. Zrudnu a odvrátím pohled, cítím, jak se mi krev hrne i do uší. „Vysvětlím ti to."

„Neobtěžuj se."

„Ale –"

Postaví si sklenku na svalnaté stehno. „Mám pro tebe jedinou otázku."

„Dobře."

„Ty jsi to věděla."

„To není otázka."